

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 юли 1988 година*

По дело 188/85

Мелничарска и маслодобивна федерация на ЕИО (Fediol), 74 rue de la Loi, Brussels, в лицето на своя председател г-н М. Billing, представлявана от адв. D. Ehle, U. C. Feldmann, V. Schiller и Н. Nehm, 13 Mehlemer Strasse, 5000 Cologne 51, със седалище в Люксембург, при кантората на адв. E. Arendt, 4 avenue Marie-Thérèse, Luxembourg,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Р. Gilsdorf, правен съветник, подпомаган от адв. Н. J. Rabe, от Schoen & Pflueger, Hambourg и Bruxelles, със седалище в Люксембург, при кантората на г-н G. Kremlis, член на Правната служба на Комисията, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ответник,

и

Associação brasileira das industrias de oleos vegetais (Abiove), за което се явява адв. I. Van Bael и J. F. Bellis, 222 Avenue Louise, 1050 Brussels, със седалище в Люксембург, при кантората на адв. Elvinger & Hoss, 15 côte d' Eich,

встъпила страна

с предмет иск за обявяване нищожност на Решение 85/233 от 16 април 1985 г. на Комисията относно прекратяване на производство за защита срещу субсидии при внос на соев шрот, което произлиза от Бразилия (ОВ L 106, стр. 19),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. Bosco, председател на състав, в качеството на представител, г-н O. Due, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н G. C. Rodríguez Iglesias (председатели на състав), г-н T. Коопmans, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann, г-н Y. Galmot, г-н С. Kakouris, г-н R. Joliet и г-н F. Schockweiler, съдии,

генерален адвокат: г-н G. F. Mancini,

секретар: г-жа D. Louterman, администратор,

като взе предвид доклада от съдебното изслушване и вследствие на устната фаза от 13 октомври 1987 г.,

---

* Език на производството : немски.

след като изслуша становището на генералния адвокат, представено на заседанието на 15 март 1988 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, заведена в секретариата на Съда на 18 юни 1985 г., Мелничарската и маслодобивна федерация на ЕИО (наричана по-нататък „Fediol”) е завела иск по член 173, параграф 2 от Договора за ЕИО за установяване на нищожността на Решение на Комисията 85/233 от 16 април 1985 г. за прекратяване на производство за защита срещу субсидиране при внос на соев шрот, който произлиза от Бразилия (ОВ L 106, стр. 19), образувано на основание на жалба, подадена от ищеца, относно внос на соев шрот, който произлиза от Бразилия, през периода 1 януари - 30 декември 1983 г.

2. Жалбата на Fediol е била подадена с писмо от 6 януари 1984 г. в съответствие с член 5 от Регламент № 2176/84 от 23 юли 1984 г. относно защитата срещу дъмпингов или субсидиран внос от страни, които не са членки на Европейската икономическа общност (ОВ, L 201, стр. 1) и се е отнасяла до следните практики: а) преференциално финансиране на внос на соеви зърна; б) преференциално експортно финансиране чрез програма за помощ за развитие на износа; в) диференцирано облагане на износа на продукти на основата на соя; г) препятствия при износа на соеви зърна; д) преференциално финансиране на съхраняването на склад на соеви зърна; е) преференциално финансиране на износа на соево масло; ж) данъчни облекчения на доходи от печалба от износ на соево масло; з) преференциално финансиране на износа на соев шрот; и) данъчни привилегии по отношение на финансови сделки на чуждестранните пазари.

3. В упоменатото по-горе Решение от 16 април 1985 г. Комисията е установила, че първите две практики не били осъществявани по време на периода, обхванат от проверката. По отношение на практиките, посочени в букви в), г), д), е) и ж), Комисията е установила, че те не представляват субсидии по отношение на соевото брашно. На последно място, по отношение на последните две практики, посочени в букви з) и и), Комисията е установила, че те представляват субсидии, но е преценила, че е било в интерес на Общността да не въвежда изравнителни мита.

4. Ищецът оспорва, от една страна, тази част от Решението от 16 април 1985 г., която се отнася до отказа на Комисията да разглежда практиките по букви в), г), д), е) и ж), и от друга страна, тази част от решението, с която Комисията е стигнала да заключение, че независимо от факта, че последните две от упоменатите по-горе практики з) и и) представляват субсидии, това не е основание за въвеждане на балансиращи мита.

5. Направено е позоваване към доклада от изслушването с цел по-пълно отчитане на фактите по делото, към становищата и аргументите на страните, които оттук нататък ще бъдат споменавани или коментирани само доколкото това е необходимо за аргументиране от страна на Съда.

Обхват на съдебния преглед

6. Като взе предвид становищата на Комисията и на встъпилата страна относно допустимите граници на съдебния преглед на решението, следва да бъде отбелязано, че Съдът вече е постановил (вж., по-специално, Решение от 4 октомври 1983 г. по дело 191/82 г., Fediol срещу Комисията, Recueil, стр. 2913) че, макар и на Комисията да е предоставена оперативна самостоятелност по обсъждания въпрос, Съдът има задължението да установи, дали тя е спазила процедурните гаранции, предоставени на ищците от въпросните разпоредби на Общността, дали не е допуснала очевидни грешки при извършването на оценката на фактите, дали не е изпуснала да вземе предвид някой съществен въпрос от такова естество, че да доведе до основателно предположение за наличие на субсидиране, и дали мотивите на решението не се равняват на злоупотреба с власт.

7. В този контекст Съдът е длъжен да разглежда становището на ищеца по отношение на не отчитането от страна на Комисията на съществени фактори от такова естество, че да доведат до основателно предположение за наличие на субсидии по смисъла на Регламент № 2176/84 г. и за наличието на интерес на Общността от въвеждане на изравнително мито.

Диференцирани данъци на износа на продукти на основата на соя

8. В оспорваната мярка (точка 12) Комисията посочва, че според Fediol, данъкът върху сделките се е облагал със ставка от 13 % - за соеви зърна, 11, 1 % - за соев шрот и 8 % - за соево масло. Действието на диференцираното данъчно облагане е да се ограничи износа на зърна и по такъв начин да се гарантират на бразилската маслодобивна промишленост доставки на суровини на ниски цени. С оглед на продажната цена, това представлява привилегия по отношение на износа на соев шрот в Общността, към която следва да бъде добавена привилегията, която произтича от данъчното облагане на соевото брашно с по-ниска ставка от тази, приложима към зърната. Оспорваната мярка признава, че претендираните от Fediol факти са били верни.

9. Независимо от това, в мотивите на оспорваното решение се посочва, че „що се отнася до международната търговия, основна характеристика на субсидията е, че тя включва финансово подпомагане от правителството”, че „всяка субсидия трябва да включва поемане на финансов ангажимент от държавния бюджет” и че „понятието за поемане на финансов ангажимент от държавния бюджет включва отказ от страна на властите да събират данъци или други дължими такси”. В настоящия случай обаче, според решението, не са се дължали данъци, и по-специално, бразилските власти не са отказали събирането на какъвто и да е данък, който им е дължим.

10. В производството пред Съда Комисията е обяснила, че въпросният данък не е експортен данък, а бразилският данък върху оборота (ICM), с който по принцип се облагат всички етапи на търговия или обработка на продукти на бразилска територия. Като общо правило, износет на обработени продукти не се облага с ICM. Следователно данъкът наложен на суровините, които се съдържат в изнасяните продукти, следва да бъде взет предвид. Независимо от това, като изключение от общото правило и в резултат на намесата на Комисията, Бразилия се е съгласила да облага с ICM износа на обработени продукти, а именно – соев шрот и соево масло, със ставки от 11 % и 8 %, съответно. Според Комисията, системата на ICM представлява общо данъчно облагане, което се прилага към продукти на основата на соя при различни ставки. Това диференцирано данъчно облагане не води по отношение на

соевите зърна до привилегия, която може да бъде разглеждана като субсидия по смисъла на Регламент № 2176/84 г., понеже във всеки случай отсъства поемане на финансов ангажимент от държавния бюджет.

11. Според ищеца, понятието за субсидия в член 3 от Регламент № 2176/84 г. не предполага задължително поемане на финансов ангажимент от държавния бюджет и следва да бъде тълкувано широко: налице е субсидия, ако приетите мерки водят до осигуряване на привилегия за тези, които се облагодетелстват от тях.

12. На първо място, следва да бъде посочено, че понятието за субсидия в член 3 от Регламент № 2176/84 не е изрично определено в този регламент, нито в други мерки на Общността. Въпреки това към него е приложен „примерен списък“ на експортните субсидии, посочени в член 3, параграф 2 от Регламента. Последният параграф от този списък определя като представляващи експортна субсидия по смисъла на член XVI от ГАТТ „всяко друго поемане на финансов ангажимент от държавния бюджет“. Както от формулировката, така и от другите примери, посочени в списъка, е видно, че законодателят на Общността е имал предвид понятие за субсидия, което задължително предполага финансово бреме, пряко или косвено поемано от публични органи. Също така от член 3, параграф 3 на споменатия Регламент, който изключва от понятието за субсидия освобождаването на продукт от някои експортни такси или данъци, следва, че понятието за разход включва не само случаите, когато държавата отпуска средства, но и случаите, в които тя се отказва от събиране на данъчни задължения, с което въвежда изключение от общо приложимото правило за данъчно облагане.

13. Така разтълкуваното понятие за субсидия не е несъвместимо със задълженията на Общността по международното право, по-специално, по ГАТТ и споразуменията, сключени в рамката на ГАТТ. Следва да бъде отбелязано, че в това отношение нито ГАТТ, нито Споразумението за тълкуване и прилагане на членове VI, XVI и XXIII от Общото споразумение за тарифите и търговията са съдържали или съдържат в момента изрично определение на термина „субсидия“ и споменатият списък просто представлява дословно възпроизвеждане на „примерния списък“, приложен към второто споразумение.

14. От упоменатото по-горе следва, че Комисията не е направила погрешно или произволно заключение, че понятието за субсидия в член 3 от Регламент № 2176/84 г. предполага предоставяне на икономическа привилегия чрез разходи от публични фондове.

Бариири пред износа на соеви зърна

15. В оспорваната мярка (параграф 13) се споменава, че възможното ограничение на износа на соеви зърна не представлява субсидия по отношение на соевото брашно, понеже не поемане на финансов ангажимент от държавния бюджет.

16. Ищецът твърди, че износът на соеви зърна в Бразилия подлежи на регистриране по правила, които регламентират квоти, и следователно е подложен на ограничения. Тази практика има действие, подобно на и подсилващо тези практики от упоменатата по-горе система за диференцирано данъчно облагане.

17. Достатъчно е да се отбележи в това отношение, че, като представя това искане, ищецът изхожда от предпоставката, че субсидия може да бъде налице дори тогава, когато няма поемане на финансов ангажимент от държавния бюджет. Тъй като тази предпоставка беше отхвърлена по-горе, това искане следва да бъде отхвърлено.

Преференциално финансиране на съхраняването на склад на соеви зърна

18. В оспорваната мярка (параграф 7) се посочва, че с оглед на финансиране на подготовката, и по-специално, на съхраняването на склад на 27 земеделски стоки, бразилското правителство прилага система от заеми при 45 %, което е по-малко от разходите на средства от страна на бразилското правителство и по-ниска ставка от обикновените пазарни ставки, като по такъв начин тя представлява преференциална ставка. Тъй като тази практика не представлява експортна субсидия, оспорваната мярка разглежда въпроса, дали тя не представлява местна субсидия.

19. Според оспорваната мярка, съществуването на местна субсидия предполага, че държавната намеса, от която тя произтича, няма общ характер, а цели да предостави привилегии само на някои предприятия, като води по такъв начин до нарушения на конкуренцията. В настоящия случай, програмата от заеми и преференциални вноски не е насочена конкретно към соевия сектор, а се прилага към 27 земеделски стоки. Дори ако някои земеделски стоки не са покрити от програмата, независимо от това тя има общ характер, понеже всички земеделски стоки, за които се налага или които са подходящи за помощ за съхранение на склад, отговарят на изискванията на програмата.

20. В отговор на тази аргументация, изложена в оспорваната мярка, ищецът твърди, че въпросната практика има специфичен характер, понеже основните ѝ бенефициенти са промишленостите за преработка на земеделски продукти/стоки, по-специално, в соевия сектор. Като е отказала да установи, че тази практика представлява местна субсидия, Комисията е нарушила членове 3 и 7 от Регламент № 2176/84 г. Тя също така не установила и взела предвид някои съществени фактори и е допуснала очевидни грешки в оценката на фактите.

21. Комисията твърди преди всичко, че въпросната практика няма „секторна специфичност”, понеже тя се прилага към всички основни земеделски стоки (27 продукта) и не представлява специфична привилегия по отношение на соевите зърна, които представляват 31, 9 % от земеделската продукция и поемат 31.7% от финансирането.

22. Аргументът на Комисията следва да бъде подкрепен, тъй като ищецът не успя да докаже, че преференциалното финансиране от страна на бразилското правителство има за цел да облагодетелства конкретен сектор в земеделието или в земеделската хранителна промишленост. От представените пред Съда документи е видно, че въпросното финансиране представлява обща мярка, приложима към 27 земеделски стоки.

23. Следователно това искане следва да бъде отхвърлено.

Преференциално финансиране на износа на соево масло и данъчни облекчения на доходи от печалбата от такъв износ

24. В оспорваната мярка (параграф 10), се посочва, че през 1983 г. бразилските износители са получили финансиране за износа на някои продукти, включително на соево масло, при ставка, варираща от 40 до 60 %. Тези ставки са преференциални, понеже те са по-ниски от разходите от страна на бразилския трезор и от пазарните ставки. Въпреки това, тази преференция е била отменена, считано от 2 януари 1984 г.

25. Според оспорваната мярка подобно преференциално финансиране не може да представлява субсидия за износа на соев шрот, понеже неговата цел е да насърчава износа на соево масло и е свързано с действително изнесеното количество масло. В допълнение към това, проверката не е установила доказателства, че това финансиране е дало отражение върху износа на соев шрот, като във всеки случай подобно отражение е косвено и невъзможно то да бъде доказано.

26. Оспорваната мярка (параграф 11) също така посочва, че твърденията на Fediol, че печалбата от износа на соево масло е освободена от данък върху доходите, са обосновани. Тя отбелязва, че бразилското правителство е потвърдило съществуването на такава практика. Независимо от това въпросната практика, според оспорваната мярка, не представлява субсидия на износа на соев шрот, а субсидия на износа на соево масло.

27. Ищецът твърди, че Комисията е нарушила членове 3 и 7 от Регламент № 2176/84 г., като не е опитала да установи конкретното въздействие върху соевото брашно на тази субсидия и на данъчните облекчения, предоставени по отношение на соевото масло. По-специално, ищецът твърди, че бразилските износители са били оправомощени да прехвърлят облагата, която те са получили от субсидията и данъчното облекчение за соево масло, към соевото брашно (от което 80 % се изнасят, сравнено с 40 % за соевото масло), подобна стока, която по такъв начин е облагодетелствана от косвена субсидия.

28. В това отношение е достатъчно да се посочи фактът, че търговец получава облаги в контекста на дейностите на неговия бизнес, взет като цяло, като се възползва, *inter alia*, от преференциална вноска на финансирането, предоставяно за износ на соево масло и от данъчни облекчения, не означава, че такава облага предоставя специфична привилегия по отношение на соевото брашно. Следователно, искането следва да бъде отхвърлено.

Двете практики, за които е установено, че представляват субсидии

29. В оспорваната мярка (параграфи 5 и 6), Комисията приема, че тези субсидии са били предоставени: а) чрез преференциално финансиране на износа на соев шрот чрез заеми при преференциални ставки от 40 % (60 % от 10 юни 1983 г.), при което разходите на средства на бразилското правителство са били 156,6 %, и б) чрез данъчни привилегии по отношение на борсови операции, осъществявани от износителите на соев шрот. Комисията е изчислила размера на първата субсидия на 7,66 % и на втората субсидия - на 0,09 % от FOB стойността на износа на соев шрот (общо - 7,75 %).

30. В оспорваната мярка Комисията също така е установила, че, европейската промишленост на растителните масла е претърпяла значителни щети в резултат на ниските цени на бразилския соев шрот, осъществени чрез двете упоменати по-горе субсидии.

31. Независимо от това, тя е преценила, че интересите на Общността не налагат въвеждане на изравнителни мита, понеже първата привилегия, която представлява на практика целия размер на субсидията и на последващата щета на европейската промишленост, е била отменена по отношение на соевия шрот, считано от 14 септември 1983 г.

32. Ищецът е представил следните доводи срещу тази част от оспорваната мярка.

33. С първия довод ищецът твърди, че Комисията не е разполагала с правомощието да прекрати производството, без да предложи мерки за защита срещу субсидиите на основата на „интересите на Общността”. След като категорично е било установено съществуването на субсидията и на произтеклата от нея щета, е следвало да бъдат преценени и взети предвид интересите на Общността по член 12 от Регламент № 2176/84 с оглед налагане на решителни изравнителни мита. Комисията също така може да разглежда „интересите на Общността”, но само по отношение на налагането на временни мита по член 11 от Регламент № 2176/84 г., а не с цел да прекрати производството.

34. Според втория довод, след като самата Комисия е признала необходимостта от налагане на изравнителни мита и е предложила на Съвета на 4 януари 1985 г. налагането на компенсаторно мито от 7, 27 %, чието прилагане е било отложено, Комисията вече не е можела да оттегли това предложение и по такъв начин да попречи на Съвета да приеме решение по този въпрос.

35. Следва да бъде отбелязано по отношение на правомощията на Комисията, че член 9, параграф 1 от Регламент № 2176/84 г. предвижда, че производството може да бъде прекратено, „ако след консултациите се установи, че защитните мерки са ненужни, (и) когато не е постъпило възражение в рамките на Консултативния комитет”. Тази разпоредба не задължава Комисията да прекратява производството, единствено в случай че е установено отсъствие на субсидия или на щета, но във всички случаи, в които не е доказана необходимостта от приемане на защитни мерки, а следователно и в случаите, в които от извършената оценка на интересите на Общността е видно, че приемането на защитни мерки би било неподходящо.

36. Това тълкуване на член 9, параграф 1 не противоречи на факта, че по силата на член 12 Съветът е този, който трябва да вземе решение на основата на предложението на Комисията, дали да приеме защитни мерки или не, понеже целта на тази мярка е само да възложи на Съвета и на никой друг правомощието да приеме окончателното решение за налагане на защитни мерки, при това само в случаите, когато Комисията е преценила приемането на такива мерки за необходимо и е внесла в Съвета предложението за тази цел.

37. В допълнение към това, Комисията има правото да изменя или оттегля своето предложението, докато Съветът не е приел решението, ако в резултат на нова оценка на интересите на Общността, тя прецени, че приемането на защитните мерки е излишно.

38. С третия си довод ищецът поддържа, че, като се вземат предвид член 7, параграф 1, буква в) и член 12, параграф 1 от Регламент № 2176/84 г., установяването, че съществува субсидия и че промишлеността на Общността е претърпяла щета, е

определящо и не може да бъде обезсилено с последваща отмяна на субсидията. Понятието за интереси на Общността като критерий за решение не може да бъде толкова широко, че да позволи съществуването на действителна щета, продължаването на субсидията и евентуалното ѝ и повторно въвеждане след отмяната да не бъдат взети предвид.

39. В настоящия случай, според ищеца, установените по време на проверката факти доказват необходимостта от приемане на защитни мерки по смисъла на член 9, параграф 1 от Регламент № 2176/84 г. и всяко друго решение би се равнявало на злоупотреба с власт, тъй като практиката на бразилското правителство е да отпуска кумулативни и прикрити субсидии, които постоянно биват отменяни и въведени отново в различни форми.

40. Следва да бъде отбелязано, че макар и да е вярно, че Комисията има задължението да установи обективно фактите относно съществуването на практики на субсидиране и на щетата, причинена от тях на предприятията на Общността, тя разполага с достатъчно широка свобода да взема решения с оглед на интересите на Общността дали да прекрати или не производство в съответствие с член 9, параграф 1 от Регламент № 2176/84 г. (вж., Решение от 4 октомври 1983 г., Fediol срещу Комисията, упоменато по-горе).

41. В настоящия случай Комисията е преценила, че интересите на Общността не оправдават приемането на защитни мерки, тъй като бразилското правителство е отменило по време на разглеждания период въпросното преференциално финансиране, което е представлявало практически целия размер на субсидията, която е причинила щетата, претърпяна от засегнатата промишленост на Общността. Тази оценка не превишава правомощията, предоставени на Комисията с член 9, параграф 1 от Регламент № 2176/84 г. и следователно не може да бъде разглеждана като представляваща злоупотреба с власт.

42. Следователно доводите, представени от ищеца по отношение на двете установени субсидии, не могат да бъдат подкрепени.

43. На основание на упоменатото по-горе съображение искът следва да бъде отхвърлен.

По съдебните разноски

44. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, на страната, загубила делото се възлага да заплати разноските по него. Тъй като ищецът не успя да докаже твърденията си, на него следва да бъде разпоредено да заплати разноските, включително тези на встъпилата страна.

По изложените съображения, Съдът, реши:

1) Отхвърля иска.

2) Осъжда ищеца за заплати разноските, включително, тези на встъпилата страна.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 юли 1988 година.

Подписи